

dagen har man tidligere beskæftiget sig med dette Spørgsmaal saaledes f. Eks. i Rigsdagssamlingen 1901—02, uden at dog Bestræbelserne den Gang eller senere har ført til noget Lovgivningsresultat.

En ydre Anledning til ogsaa lovgivningsmæssigt at tage Spørgsmaalet op er, som det allerede er blevet berørt, nu givet ved Genforeningen med Sønderjylland: Loven af 28. Juni 1920 om Indførelse af dansk Formueret i de sønderjydske Landsdele opretholder nemlig, som det allerede er sagt her, indtil videre det tyske Grundbogsvesen, og det bestemmes i § 12, at „dansk Rets Regler om villiebestemt Underpant i Løsøre finder ikke Anvendelse“ i de sønderjydske Landsdele. Dette sidste Forhold har bevirket, at sønderjydske Handels- og Haandværkerforeninger til Landstingsudvalget har indgivet en motiveret Anmodning om, at det foreliggende Lovforslag, der for det Omraade, som Lovforslaget omhandler, indfører Retsenhed for hele Riget, maa blive gennemført i indeværende Rigsdagssamling og sat i Kraft snarest muligt og ikke senere end 1. Juli 1926. Medens man nu med den højtærede Justitsminister og med Landstingsudvalget maa være enig i, at en særskilt fremskyndet Ikrafttræden for visse Dele af Riget ikke vilde være tilraadelig, er det derimod ønskeligt paa det her behandlede for Erhvervslivet og det økonomiske Liv i det hele saare betydningsfulde Omraade snarest muligt at skabe Retsenhed for hele Riget, og naturligvis ikke mindst, hvis den bestaaende Tilstand maatte frembyde særlige Ulemper i de sønderjydske Landsdele.

Under Hensyn hertil og under Hensyn til, at Lovforslaget har været underkastet en meget indgaaende og alsidig Forberedelse, mener ogsaa vi at kunne medvirke til, at Lovforslaget fremmes i denne Rigsdagssamling, skønt dette overfor et Forslag som det foreliggende paa ingen Maade er uden Betænkelighed. Det betyder nemlig, at Folketinget giver Afkald paa virkelig Prøvelse af et Lovforslag, der vedrører et meget betydningsfuldt Omraade af vor Formueret. Jeg hører nu, at man fra anden Side paa Foranledning af den Henvendelse, der i Dag er foretaget fra Sagførerraadet, ønsker Lovforslaget behandlet i et Udvalg.

Ogsaa jeg for mit Vedkommende finder det rigtigt, at man, naar en saadan Henvendelse foreligger, imødekommer den, men paa den anden Side vil denne Udvalgsbehandling, hvis Lovforslaget skal fremmes i denne Rigsdagssamling, nødvendigvis blive forholdsvis formel og i Virkeligheden ikke kunne give Udtryk for nogen virkelig Prøvelse af de betydningsfulde Spørgsmaal, som ligger bag det foreliggende Lovforslag. Under disse Forhold finder jeg derfor ikke Anledning til at komme ind paa Lovforslagets Enkeltheder, der, hvis de virkelig skulde gennemprøves, nødvendigvis vilde kræve en længere Udvalgsbehandling. Jeg vil derfor indskrænke mig til at udtale Haabet om, at de skeptiske Røster, der lyder om, at Lovforslaget saa langt fra at bringe den Besparelse paa ca. 200 000 Kr. aarlig, som den ærede Ordfører for Socialdemokratiet (Fisker) nævnte i Dag, og som man jo har regnet med gennem Loven efterhaanden at kunne opnaa, tværtimod vil blive dyrt at gennemføre, i hvert Fald ikke maa vise sig alt for begrundet.

I øvrigt skal jeg kun gøre et Par Bemærkninger, der staar i Forbindelse med Lovens Udførelse i det praktiske Liv, og som jeg, under Forudsætning af, at Lovforslaget gennemføres i denne Rigsdagssamling, mener er den Side af Sagen, der har særlig Interesse. I Lovforslagets § 7 bestemmes det, at Tinglysningen foretages af Underdommeren, i § 14, næstsidsste Stykke, hedder det, at Rigtigheden af den Genpart, der fremtidig skal indleveres af det Dokument, der ønskes tinglæst, skal bekræftes af Dommeren eller i København af en af Tinglysningskontorets Embedsmænd efter Justitsministeriets nærmere Bestemmelse. Forholdet her i København er som bekendt det, at uanset, at de tinglæste Dokumenter ogsaa nu underskrives af en Byretsdommer, udføres de under Tinglæsningsvæsenet hørende Forretninger reelt dels af en Embedsmand, der har Titelen Kontorchef, og dels af 3 Embedsmænd, der benævnes Fuldmægtige, skønt de egentlig ikke er Fuldmægtige hos nogen, men handler paa eget Ansvar. Det er imidlertid Folk, der i en Aarrække har siddet i disse Stillinger, har erhvervet en meget betydelig praktisk Erfaring og har udfyldt deres Stillinger paa en Maade, der fortjener Anerkendelse. Jeg vil haabe, at